

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 378/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júna 2016 predbežne prerokoval sťažnosť INTEC PHARMA s. r. o., Elektrárenská 4, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Lubomírom Schweighoferom, Šafárikovo námestie 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Er 958/2010 a jeho uznesením zo 4. februára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť INTEC PHARMA s. r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. mája 2016 doručená sťažnosť INTEC PHARMA s. r. o., Elektrárenská 4, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Er 958/2010 a jeho uznesením zo 4. februára 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že na základe návrhu sťažovateľky na vykonanie exekúcie zo 6. augusta 2010 bola na Exekútorskom úrade Michalovce, Mgr. Marcela Zummerová, Kpt. Nálepku 173/22, Michalovce (ďalej len „súdna exekútorka“), vedená exekúcia pod sp. zn. EX 964/2010 o vymożenie pohľadávky sťažovateľky v sume 199,92 € s príslušenstvom proti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „povinný“), a to na základe exekučného titulu – platobného rozkazu okresného súdu sp. zn. 8 Rob 87/2010 z 19. marca 2010.

Písomným oznámením z 10. februára 2011 oznámila súdna exekútorka sťažovateľke, že u povinného nebol zistený žiaden hnutel'ný, nehnuteľný, prípadne iný majetok, speňažením ktorého by bolo možné uspokojenie pohľadávky. Z dôvodu nenavyšovania trov exekúcie sťažovateľka podala súdnej exekútorke návrh na zastavenie exekúcie sp. zn. EX 964/2010. Okresnému súdu bol 10. mája 2013 doručený návrh súdnej exekútorke na zastavenie exekúcie pre nemajetnosť povinného spolu s vyčíslením trov exekúcie v sume 361,73 €.

Okresný súd uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom č. k. 11 Er 958/2010-27, EX 964/2010 z 12. novembra 2013 (ďalej len „uznesenie okresného súdu vydané vyšším súdnym úradníkom“) zastavil exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. h) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov pre nemajetnosť povinného a zároveň zaviazal sťažovateľku na náhradu trov exekúcie v sume 322,33 €.

Sťažovateľka podala proti predmetnému uzneseniu okresného súdu v časti trov exekúcie odvolanie, v ktorom namietala predovšetkým značný nepomer medzi výškou vymáhanej pohľadávky, ktorá je 199,92 €, a priznanými trovami exekúcie, ako aj

predbežnými trovami exekúcie vyčíslenými v upovedomení o začatí exekúcie. Sťažovateľka namietala priznanie cestovných náhrad, ktoré boli priznané súdnej exekútorke za cestu Michalovce – Nové Mesto nad Váhom – Trenčín a späť z dôvodu neúčelnosti a neopodstatnenosti predmetnej cesty, za ktorú si táto vyúčtovala cestovné náhrady v sume 270,50 €. Taktiež namietala neurčitosť a nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia, keďže z neho nevyplývalo, kedy mala súdna exekútorka uskutočniť úkon, za ktorý jej boli priznané cestovné náhrady, ani dôvod uskutočnenia takéhoto úkonu. Sťažovateľka taktiež namietala uplatnenie DPH vo výške 20% zo sumy poštovného 10 €, ktorá predstavovala 2 €, pretože tieto neboli dôvodne vyčíslené, pretože poštovné nepodlieha DPH.

Na základe podaného odvolania sa predchádzajúce uznesenie okresného súdu vydané vyšším súdnym úradníkom zrušilo a vo veci rozhodla sudkyňa okresného súdu napadnutým uznesením tak, že čiastočne vyhovelá odvolaniu sťažovateľky a túto zaviazala nahradiť súdnej exekútorke trovy exekúcie v sume 291,83 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Sťažovateľka v sťažnosti cituje relevantné ustanovenia vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 288/1995 Zb.“), ako aj Exekučného poriadku a v súvislosti s priznaním cestovných náhrad súdnej exekútorke poukazuje na to, že tieto nie sú podľa jej názoru účelné a súladné s cieľmi exekúcie, a preto ich okresný súd nemal súdnej exekútorke priznať.

Porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu odvíja sťažovateľka od toho, že okresný súd *„rozhodol o náhrade trov konania súdneho exekútora bez toho, aby na rozhodnutie o tejto veci vytvoril objektívne podmienky, vyslovil predčasný právny záver o tom, že sťažovateľ je povinný nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 291,83 EUR, vrátane cestovného v sume 242 EUR...“*.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy malo dôjsť podľa sťažovateľky tým, že okresný súd rozhodol napadnutým uznesením bez toho, aby sa

vysporiadal s jej námietkami uvedenými v odvolaní, a bez toho, aby náležite zistil skutkový stav, pričom neakceptoval ani jednu námietku a argument sťažovateľky a jednostranne a účelovo prihliadal len na písomné podanie súdnej exekútorky.

Sťažovateľka odôvodňuje porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy tým, že jej nebolo doručené vyčíslenie trov súdnej exekútorky, ani ďalšie listinné doklady, na základe ktorých okresný súd rozhodol o trovách exekúcie. Preto je toho názoru, že nemala „*žiadnu možnosť vyjadriť sa k uplatneným trovám exekúcie v exekučnom konaní č. k. EX 964/2010*“ ani „*možnosť poukázať na neúčelnosť a nehospodárnosť pracovnej cesty deklarovanej, príp. na akékoľvek iné nezrovnalosti alebo zjavné nedostatky v doložených podkladoch*“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiada, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom rozhodol tak, že vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Er 958/2010 a jeho uznesením zo 4. februára 2016, ktoré aj zruší a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie.

Zároveň sťažovateľka žiada o vydanie dočasného opatrenia, ktorým by ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu až do právoplatného rozhodnutia o sťažnosti sťažovateľky.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Sťažovateľka namieta porušenie ňou označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým rozhodol o trovách exekúcie, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Podanie odvolania proti takémuto rozhodnutiu nie je prípustné (§ 58 ods. 6 Exekučného poriadku).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom s nestrannom súde a v prípade ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 71/97).

Vychádzajúc zo svojej konštantnej judikatúry sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v časti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie svojich ústavou garantovaných práv namietaným uznesením okresného súdu, sústredil na posúdenie jej opodstatnenosti. V tejto súvislosti ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje iba na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

Sťažovateľka v petite sťažnosti tvrdí, že okresný súd napadnutým uznesením, ako aj postupom, ktorý prechádzal jeho vydaniu, porušil jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že nevyhovел jej

odvolacím dôvodom a rozhodol o priznaní náhrady trov exekúcie (odmena za úkony exekučnej činnosti, náhrada hotových výdavkov pozostávajúca z poštovného a cestovných náhrad) súdnej exekútorke, na náhradu ktorých zaviazal sťažovateľku.

Jadrom sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľky s priznanou výškou náhrady trov exekúcie súdnej exekútorke (na uhradenie ktorých zaviazal okresný súd sťažovateľku), a to v súvislosti s cestovnými náhradami, ktoré podľa jej názoru posúdil okresný súd v rozpore s § 22 ods. 1 a § 23 ods. 1 vyhlášky č. 288/1995 Zb.

Sťažnosť možno podľa jej skutočného obsahu vyhodnotiť v podstate ako ďalší opravný prostriedok. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľka neuviedla žiadnu ústavne významnú argumentáciu a jej argumentačná pozícia spočíva vo väčšej miere v rovine podústavného práva (dokonca podzákonného práva).

Ústavný súd na tomto mieste zdôrazňuje, že výklad a aplikácia príslušných ustanovení zákona (v danom prípade ide o ustanovenia Exekučného poriadku), ktoré upravujú predpoklady na vznik nároku na náhradu trov konania, patria v zásade do výlučnej právomoci všeobecného súdu.

Do výkladu všeobecného súdu môže ústavný súd vstúpiť len celkom výnimočne v prípadoch, ak všeobecný súd uplatnil interpretáciu, ktorá je z ústavného hľadiska neakceptovateľná a neudržateľná a zároveň má za následok porušenie niektorého z ústavou garantovaných práv.

Nesprávne rozhodnutie o náhrade trov konania nemožno spravidla samo osebe kvalifikovať ako také pochybenie všeobecného súdu, ktoré by svojou intenzitou zakladalo možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek výrazne sa môže účastníka konania dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania pristupuje iba celkom výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo napadnutým rozhodnutím zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04,

IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011). Nevyhnutné je tak, aby ústavný súd zohľadnil aj závažnosť a intenzitu pochybenia súdu, voči ktorému sťažnosť smeruje, a určil, či táto dosahuje ústavnoprávnu relevanciu, či by mohla odôvodniť vyslovenie porušenia základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Okresný súd v napadnutom uznesení vo vzťahu k priznaným cestovným náhradám uviedol, že priznal „*cestovné náhrady vo výške 242,00 € za služobnú cestu vykonanú dňa 20.10.2010 na trase Michalovce - Nové Mesto nad Váhom a späť (740 km) = 0,183 € x 740 km = 135,42 €; náhrada za spotrebované pohonné látky: 0,112 x 740 km x 1,293 € = 107,16 €. ... Súd sa nestotožnil s dôvodmi oprávneného uvedenými v odvolaní týkajúcich sa cestovného, nakoľko je toho názoru, že práve oprávnený v rámci svojho dispozičného práva rozhoduje, ktorého súdneho exekútora si vyberie za účelom vymoženia pohľadávky. Pokiaľ by si oprávnený vybral súdneho exekútora v blízkosti sídla povinného, bolo by možné predpokladať podstatne nižšie trovy exekúcie, pričom je na rozhodnutí súdneho exekútora akým spôsobom resp. aké úkony exekučnej činnosti vykoná za účelom vymoženia pohľadávky.*“.

Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť, že Exekučný poriadok pripúšťa výnimky zo zásady, že trovy exekúcie uhrádza povinný (§ 197 ods. 1). Oprávnený znáša trovy, ktoré zaviniť (§ 136 ods. 4 a § 203 ods. 1) alebo trovy exekúcie na nemajetného povinného (§ 203 ods. 2).

V prípade, ak nastane situácia podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, teda že k zastaveniu exekúcie došlo zavinením oprávneného, súd má možnosť (teda nie povinnosť) zaviazať oprávneného na náhradu nevyhnutných trov exekúcie.

V okolnostiach prerokúvanej veci je potrebné uviesť, že povinný, ktorý mal znášať trovy exekúcie, je nemajetný, a preto je iba jedna možnosť vyplývajúca z relevantného znenia § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého v prípade zastavenia exekúcie z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, znáša tieto trovy

oprávnený, teda de facto príslušný súd musí na ich náhradu zaviazat' oprávneného, v našom prípade sťažovateľku, aj keď zastavenie nezavinila a ani ho nemohla predvídať.

Inak povedané, súdnemu exekútorovi zákon priznáva nárok na úhradu trov, ktoré mu v exekučnom konaní vzniknú, ak už neexistuje v konaní povinný, ktorý je zo zákona vo väčšine prípadov povinný uhradiť trovy exekúcie, ak dôjde k jej zastaveniu z dôvodu, že majetok povinného nepostačuje ani na náhradu trov exekúcie. Výklad zákonného ustanovenia, ktoré upravuje predpoklady na vznik nároku na náhradu trov konania, patrí iba do výlučnej právomoci všeobecného súdu. Je tu namieste aj to, že oprávnený musí niesť čiastočne riziko nožnej povinnosti v prípade, ak na úhradu týchto trov nebude možné zaviazat' povinného. Okresný súd to odôvodňuje predovšetkým s poukazom na znenie § 196 Exekučného poriadku, pričom z tohto ustanovenia vyplýva, že súdny exekútor má vždy nárok na odmenu, náhradu hotových výdavkov a náhradu za stratu času.

Rozdiel je len v osobe, ktorá je povinná ich uhradiť (oprávnený alebo povinný). Niet žiadneho zákonného dôvodu, pre ktorý by mal súdny exekútor znášať trovy exekúcie vykonávanej na návrh oprávneného proti povinnému na vlastnú ťarchu, keď v začatej exekúcii (exekučnom konaní) musí konať, nemá právo výberu účastníkov konania, nemá právo odmietnuť prijatie návrhu na vykonanie exekúcie a podobne.

Okresný súd priznal súdnej exekútorke náhradu hotových výdavkov okrem iného spočívajúcich aj v cestovných náhradách za cestu vykonanú 20. októbra 2010 (po dvoch mesiacoch od vydania poverenia na vykonanie exekúcie, pozn.) do miesta sídla povinného v súlade s vyhláškou č. 288/1995 Zb. a zákonom č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov, pričom poukázal na to, že bolo v dispozícii sťažovateľky zvolit' si súdneho exekútora aj bližšie k sídlu povinného, čím by sa znížili trovy exekúcie. Len pre samotný nesúhlas sťažovateľky s obsahom odôvodnenia napadnutého uznesenia však jednoznačne nemožno dospieť k záveru o jeho arbitrárnosti, resp. zjavnej neodôvodnenosti (mutatis mutandis IV. ÚS 121/08).

To, či sú účelné trovy, ktoré vznikli súdnej exekútorke v súvislosti s vykonaním služobnej cesty do miesta sídla povinného, bolo otázkou skutkového a právneho posúdenia

konajúceho súdu v rámci jeho úvahy. Právny záver, ku ktorému na jej základe konajúci súd dospeje, však nie je ústavný súd oprávnený preskúmavať a posudzovať, pretože ako to už bolo naznačené, nie je opravnou inštanciou v sústave všeobecných súdov a jeho úloha sa obmedzuje iba na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdmi vykonanej interpretácie a aplikácie právnej úpravy s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (podobne aj II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 231/04).

Ústavný súd konštatuje, že výklad a použitie Exekučného poriadku, ako aj označených vyhlášok okresným súdom nie je v rozpore s účelom a cieľom týchto ustanovení, ktoré vo svojom texte nesporne obsahujú zákonné oprávnenie uloženia trov zastavenej exekúcie okresným súdom oprávnenému, nie je nelogické alebo nad rámec § 196 Exekučného poriadku v spojení s § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, preto napadnutým uznesením okresného súdu v konečnom dôsledku nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka v sťažnosti namietala aj porušenie svojho základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a to tým, že jej nebolo okresným súdom doručené vyčíslenie trov súdnej exekútorke, resp. iné listinné dôkazy, ku ktorým by sa mohla vyjadriť, ako aj jej základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, keďže okresný súd účelovo prihliadal iba na písomné podanie súdnej exekútorke.

Sťažovateľka mala možnosť sa so sumou uplatnených trov exekúcie vyčíslených súdnou exekútkou oboznámiť v uznesení okresného súdu vydaného vyšším súdnym úradníkom, ako aj mala možnosť sa v jej exekučnej veci v spolupráci so súdnou exekútkou informovať o nich a taktiež mohla nazrieť do exekučného spisu. Nie je pravdou, že okresný súd pri rozhodovaní o trovách exekúcie prihliadal iba na vyjadrenie súdnej exekútorke, keďže táto si uplatnila trovy v celkovej sume 361,73 € a okresným súdom jej bola priznaná náhrada nižšia, a to v sume 291,83 €.

Ústavný súd na tomto mieste pripomína, že exekučné konanie je ovládané všeobecnými zásadami platnými pre občianske súdne konanie. Vzhľadom na to, že ide o osobitný druh občianskeho súdneho konania, sa niektoré zásady prejavujú výraznejšie, niektoré menej. V súvislosti so základnými zásadami v exekučnom konaní je nevyhnutné vychádzať zo základnej charakteristiky tohto konania, ktoré sa zásadne odlišuje od základného, nachádzacieho konania. Cieľom základného konania je deklarováť alebo konštituovať na základe autoritatívneho rozhodnutia súdu právo, oprávnenie alebo povinnosť. Cieľom exekučného konania je zabezpečiť vynútenie takéhoto rozhodnutia oprávnenému subjektu z takéhoto rozhodnutia proti vôli povinného subjektu.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy ústavný súd poukazuje na to, že toto ustanovenie ústavy garantuje preskúmavanie zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy súdom, pričom zároveň garantuje, že z preskúmavania rozhodnutí orgánov verejnej správy nemôžu byť vylúčené také rozhodnutia (rozumej rozhodnutia orgánov verejnej správy), ktoré sa týkajú základných práv alebo slobôd. Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv rozhodnutím všeobecného súdu, ktorý nie je orgánom verejnej správy. Za daných okolností neexistuje príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením okresného súdu a porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 2 ústavy.

Na tomto základe ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Ústavný súd v závere akcentuje, že v predmetnej veci ide o náhradu trov exekúcie, a to konkrétne cestovných náhrad v sume 242 €, t. j. z hľadiska predmetu sporu ide o tzv. bagatel'nú vec. Za daných okolností už samotný predmet veci v jednotlivých konaniach zakladá z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu dôvod na odmietnutie sťažnosti už pri ich predbežnom prerokovaní. Ak totiž Občiansky súdny poriadok vylučuje u tzv. bagatel'ných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi na základe uplatnenia mimoriadneho opravného prostriedku, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť

sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie (IV. ÚS 358/08).

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol v celom rozsahu, nebolo už potrebné osobitne sa zaoberať návrhom sťažovateľky na vydanie dočasného opatrenia ani ďalšími jej návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júna 2016